Брати, що житимете після нас,
Сердець для нас не майте задубілих
І милостиві будьте, без ураз,
За те Господь вас ласкою наділить.
Глядіть — п'ять, шість нас разом почепили:
Коли по наших пещених тілах,
Об'їдених, облуплених, лиш прах
Залишиться і стане кістяками,
Хай не смішить вас наше горе й жах;
Благайте: Боже, змилуйся над нами!
Ми просим вас: втисніть на серця дно
Свою погорду, хоч були ми вбиті
Законним правом. Знане ж вам давно,
Що розум даний не усім на світі;
Щоб наше все харцизтво окупити,
Нас синові Марії поручіть,
Хай ласку шле, незчерпну ні на мить,
Щоб не ввійшли ми у пекельні брами.
Ми мертві вже, душа нам не болить,
Благайте: Боже, змилуйся над нами!
На мокнення ми віддані дощам,
Геть висохли на сонці, чорні стали;
Сороки очі видовбали нам, [392]
Волосся з брів, з борід повисмикали.
Спочину ми ніколи не зазнали;
На примху вітру здані ми весь час,
Сюди-туди погойдує він нас,
Як той наперсток, здзьобаний птахами.
В це товариство хай не тягне вас,
Благайте: Боже, змилуйся над нами!

Ісусе-царю, пане над усім,
Не дай нам бути в пеклі огнянім:
Не хочем стати чорта жолдаками.

Ох людоньки, тут насміх ні при чім,
Благайте: Боже, змилуйся над нами!